

DANIEL ABRAHAM

CALEA DRAGONULUI

Traducere din limba engleză
de Laura Ciobanu

PALADIN

PROLOG

Apostatul

Apostatul se lipi și mai tare în umbra stâncii și se rugă – nu cuiva anume – ca făpturile care treceau călare pe catâri prin trecătoarea de dedesupă să nu privească în sus. Îl dureau mâinile, iar mușchii picioarelor și ai spatei îi tremurau de oboseală. Țesătura subțire a robei de ceremonii fâlfâia în jurul lui în bătaia vântului rece și prăfos. Riscă o privire către cărarea de dedesupă.

Cei cinci catâri se opriseră, dar preoții nu descălecaseră. Sutanele lor erau mai groase, mai călduroase. Lumina dimineții juca în străluciri de un verde veninos peste străvechile spade pe care le purtau de-a curmezișul spinărilor. Erau făcute de dragoni spadele acelea. Aduceau moartea oricărui om a cărui piele o crestau. Cu timpul, otrava lor îi ucidea până și pe cei ce le mânuiau. Un motiv în plus, își zise apostatul, ca foștii săi frați să-l omoare iute și să se întoarcă acasă. Nimeni nu voia să poarte prea mult timp o asemenea spadă: erau scoase la lumină doar în caz de cumplită nevoie sau de furie ucigașă.

Mda. Măcar era măgulitor că îl luau atât de tare în serios.

Preotul care conducea potera se ridică în șa, mijindu-și ochii în lumină. Apostatul îi recunoscu vocea.

– Ieși afară, fiule, strigă marele preot. N-ai scăpare!

Apostatul simți un nod în stomac. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, gata să coboare. Își înfrâñă pornirea.

„Probabil”, își zise. „Probabil că n-am scăpare. Dar poate că am.”

Pe cărare, siluetele în sutane întunecate se foiră, se întoarseră, se sfătuiră între ele. Nu putea auzi ce-și spuneau.

Așteptă, cu trupul din ce în ce mai amortit și mai înghețat. Ca un cadavru care n-avusese buna-cuvîntă să moară. Păru să treacă jumătate de zi până când hăitașii de dedesupră își terminară sfatul, deși soarele abia își schimbă poziția pe cerul albastru, senin. Și apoi, cât să tragă de două ori aer în piept, catării se puseră din nou în mișcare.

Nu îndrăzni să se clintească, de teamă să nu facă vreo pietricică să se rostogolească pe panta abruptă. Încercă să nu zâmbească. Încet, făpturile acelea care fuseseră odinioară oameni își conduseră catării în josul cărării, către capătul văii, urmând apoi cotitura largă către sud. Când ultimul dintre ei dispără, apostatul se ridică, își puse mâinile în șolduri și se minună. Era încă în viață. Până la urmă, nu știuseră unde să-l caute.

În ciuda a tot ceea ce fusese învățat, a tot ceea ce crezuse până de curând, darurile zeiței-păianjen nu arătau adevăratul. Le ofereau slujitorilor ei ceva, da, dar nu adevărul. I se părea, din ce în ce mai mult, că întreaga lui viață fusese o țesătură de minciuni plauzibile. Ar fi trebuit să se simtă pierdut. Devastat. În schimb, i se părea că iese la lumină dintr-un mormânt. Se pomeni zâmbind.

Escaladarea a ceea ce mai rămăsese din coasta vestică îl umplu de vânătăi. Îi alunecară sandalele. Se luptă să găsească sprijin pentru mâini și picioare. Dar, odată cu soarele care ajunsese în înaltul cerului, ajunse și el în vârf. Spre vest, munții se înșirau unul după altul și nori mari ca niște talazuri se adunau deasupra lor, furtunile părând un văl cenușiu și moale. Dar dincolo de cele mai îndepărtate treători zări câmpia. Plată. Depărtarea coloră câmpiiile într-un albastru-cenușiu, iar vântul de pe culmi îi sfâșia pielea de parcă ar fi avut gheare. Un fulger străluci la orizont. Un șoim tipă de parcă i-ar fi răspuns.

Avea să-i ia câteva săptămâni dacă mergea singur și pe jos. Nu avea nimic de mâncare și, mai rău, niciun pic de apă. În ultimele cinci nopți, dormise în peșteri și sub tufișuri. Foștii lui frați și prieteni – oamenii pe care-i cunoscuse și pe

care-i iubise toată viața lui – periau cărările și satele dornici să-l ucidă. Pume și lupi feroce vânau pe culmi.

Își trecu o mână prin părul des și aspru, oftă și începu coborâșul. Probabil avea să moară înainte să ajungă în Keshet sau într-un oraș suficient de mare încât să-și piardă urma.

Dar numai *probabil*.

În lumina ultimelor raze ale soarelui ce apunea, găsi o streașină stâncoasă în apropierea unui pârâu subțire și noroios. Sacrifică o fâșie de piele din sandaua dreaptă și-și fabrică un arc rudimentar pentru aprinsul focului¹, iar când frigul mușcător se lăsa din nou, se ghemui lângă cercul înalt de pietre care ascundea micul său foc. Tufișurile uscate ardeau dând căldură și făcând puțin fum, dar se mistuiau iute. Își intră în ritm, hrănind focul crenguță cu crenguță, nelăsându-l să crească prea mare ca să nu-și dezvăluie adăpostul celor care-l vânau, dar nici să se stingă. Căldura nu părea să-i treacă dincolo de coate.

Undeva departe, se auzi un țipăt. Încercă să ignore sunetul. Îl dorea tot corpul de epuizare și efort, dar mintea, eliberată de distragerile constante ale călătoriei, se puse în mișcare cu o iuțeală periculoasă. În întuneric, memoria îi deveni mai precisă. Senzația de libertate, de posibilitate făcu loc senzațiilor de pierdere, singurătate și disperare. Acestea, credea el, aveau mai multe şanse să-l ucidă decât felinele ieșite la vânătoare.

Se născuse printre niște dealuri asemănătoare. Își petrecuse copilăria jucându-se cu săbii de lemn și bice făcute din coajă impletită. Simțise vreodată ambiția de a intra în rândurile călugărilor din marele templu secret? Probabil că da, deși în frigul mușcător al sărmanului său adăpost de piatră

¹ Metodă de aprindere a focului bazată pe fricțiune. Se folosesc două bucăți de lemn, una plată, iar cealaltă lungă și ascuțită la un capăt și se aprinde focul prin căldura generată de fricțiune în punctul de contact dintre cele două (n. t.).

îi venea greu să creadă asta. Își amintea cum se uita cu admirație la marele zid de piatră. La santinele sculptate în stâncă, înfățișând cele treisprezece rase ale umanității, atât de roase de ploi și vânturi încât toate – cinnai și tralgi, sudici și pursânge, timzinai și yemmu și înecați – aveau aceleași chipuri lipsite de trăsături și aceiași pumni înclestați. Nu puteau fi deosebiți. Numai aripile largi și dinții ca niște pumnale ai dragonului care se înălța deasupra lor se mai distingeau clar. Și sculptate în poarta uriașă de fier, litere întunecate formând cuvinte într-o limbă pe care nimeni din sat nu o știa.

Când a ajuns novice, a aflat ce spuneau. „Supus nu înseamnă înfrânt.” Odinioară crezuse că știa ce înseamnă asta.

Boarea își schimbă direcția, împrăștiind scânteia ca un roi de licurici. O fărâmă de cenușă îi intră în ochi întepându-l, iar el își frecă fața cu dosul palmei. Ceva i se stârni în sânge, curenți din trupul lui răspunzând unui impuls ce nu venea din el. Era zeița, sau cel puțin aşa crezuse. Se duse în fața marii porți împreună cu ceilalți băieți din sat. Se oferise pe sine – viața și trupul său – și în schimb...

În schimb i se revelaseră mistere. Mai întâi fusese vorba numai de cunoaștere: să scrie suficient cât să poată citi cărțile sfinte, să socotească destul cât să poată ține regis-trele templului. Citise poveștile despre Imperiul dragonilor și despre căderea lui. Despre zeița-păianjen care venise să aducă dreptatea pe lume.

Minciuna, spuneau ei, nu are putere înaintea ei.

Firește, verificase asta. Îi crezuse, dar tot verificase. Îi mintea pe preoți pur și simplu ca să vadă dacă se putea. Alegea lucruri pe care numai el le știa: numele clanului tatălui său, felurile de mâncare preferate ale surorii lui, proprietile-i vise. Preoții îl biciuise să cînd mintise, îl cruceaseră când spusese adevărul și nu se înșelaseră absolut *niciodată*. Certitudinile lui deveniseră mai puternice. La fel și credința. Când marele preot îl alesese să fie ridicat la rang de novice,

fusese sigur că-l aşteptau vremuri măreţe, pentru că aşa-i spuseseră preoţii.

După ce coşmarul iniţierii sale se sfârşise, simtise puterea zeiţei-păianjen în propriul sânge. Prima oară când surprinsese pe cineva mintind fusese ca şi cum şi-ar fi descoperit un al şaselea simt. Prima oară când vorbise cu vocea zeiţei simtise cuvintele impunând credinţa, de parcă ar fi fost făcute din foc.

Şi acum pierduse graţia divină şi era posibil ca nimic să nu fie adevărat. Poate că nu exista niciun loc numit Keshet. El unul credea că există, credea cu atâta ardoare, încât îşi riscase viaţa în încercarea de a fugi într-acolo. Dar nu fusese acolo niciodată. Însemnele de pe hartă puteau fi mincinoase. De fapt, era posibil să nu fi existat nici dragoni, nici imperiul, nici vreun mare război. Nu văzuse niciodată oceanul; poate că nici nu exista aşa ceva. Știa numai ceea ce văzuse, auzise şi simtise.

Nu ştia *nimic*.

Dintr-o pornire violentă, îşi infipse dinţii în palmă. Sângele îi țăşni din rană şi-l adună în căușul mâinii. În lumina slabă a focului, părea aproape negru. Negru, cu mici puncte mai întunecate. Unul dintre puncte dădu la iveală picioruše. Păianjenul se târî prosteşte dând ocol palmei. Încă unul i se alătură. Îi privi: trimişi ai zeiţei în care nu mai credea. Încet, cu grija, îşi înclină mâna deasupra micului său foc. Unul dintre păianjeni căzu în flăcări şi picioarele lui subţiri ca firul de păr se chirciră într-o clipă.

— Ei, zise el: Puteţi muri. Măcar atâta *ştiu*.

Munţii păreau să se întindă la nesfârşit, fiecare vârf o nouă ameninţare, fiecare vale mustind de primejdii. Ocoli sătucurile, aventurându-se aproape numai cât să fure apă de băut din bazinile lor de piatră. Mâncă şopârle şi seminţe galbene de pin. Ocoli locurile în care labe uriaşe cu gheare lăsaseră urme în ţărână. Într-o noapte, descoperi un cerc de stâlpi verticali, având dedesubt o încăpere micuţă ce

promitea să-i ofere adăpost și un loc unde să-și recapete puterile, dar somnul îi fu tulburat de vise atât de violente și de stranii, încât preferă să-și vadă de drum.

Pierdu din greutate, și cureaua de piele împletită începu să-i atărne în jurul taliei. Tălpile sandalelor i se subțiară, iar arcul de foc se uză rapid. Timpul își pierdu însemnatatea. Zilele urmau una după alta. În fiecare dimineață își spunea: „Probabil asta o să fie ultima zi din viața mea. Dar numai probabil.”

Probabilul acesta era întotdeauna suficient. Și apoi, într-o dimineață târzie, ajunse sforțându-se în vârful unui deal presărat cu bolovani, dincolo de care nu se mai afla un altul. Înaintea lui se întindeau câmpii largi ale vestului și un râu strălucea în mantia de iarbă verde și copaci. Privelîștea era înselătoare. Presupuse că, mergând pe jos, tot mai avea vreo două zile până să ajungă acolo. Totuși, se așeză pe o piatră largă, aspiră, privi lumea și dădu frâu liber lacrimilor până se făcu amiază.

Apropiindu-se de râu, simți o nouă neliniște strângându-i stomacul. Cu săptămâni în urmă, în ziua în care sărise pe furiș zidul templului și fugise, ideea de a se pierde într-un mare oraș fusese o grija îndepărtată. Acum zărea fumul a mii de vetre înălțându-se printre copaci. Urmele de animale sălbaticice erau tot mai rare. În două rânduri, văzu în depărtare bărbați călare pe cai imenși. Zdrențele prăfuite ale sutanei sale, rămășițele sandalelor și duhoarea propriei pielii nespălate îi reamintiră că această parte era mai dificilă și mai periculoasă decât tot ce făcuse până atunci. Cum aveau să întâmpine bărbații și femeile din Keshet un sălbatic din munți? Aveau să-l ucidă pe loc?

Dădu ocol orașului de pe malul râului, uimit de imensitatea acestuia. Nu mai văzuse niciodată o aşezare atât de mare. Clădirile lungi din lemn cu acoperișuri de paie ar fi putut adăposti o mie de oameni. Drumurile erau pavate cu piatră. Rămase ascuns în tufișuri ca un tâlhar, privind.